

Geen steun voor assistentiehond ondanks waslijst aan beperkingen

Guy Van Nieuwenhuysen

Lieze Daniels uit Turnhout wil een hond. Een die haar uit haar isolement kan halen, haar kan begeleiden en ondersteunen. Maar hoewel Lieze af te rekenen heeft met een waslijst aan beperkingen, komt zij niet in aanmerking voor de terugbetaling van een assistentiehond.

Turnhout - Lieze Daniels (29) woont in een knus appartement in het nieuwe stadsdeel Niefhout. Ze lijdt aan het syndroom van Kniest en wil graag eens haar verhaal doen.

Het syndroom van Kniest is weinig bekend. Wat is het precies?

Lieze Daniels: “Het is een aangeboren aandoening die best zeldzaam is. Eigenlijk is het een verzameling van diverse beperkingen. Dwerggroei is een van die beperkingen, maar ook mis gegroeide gewrichten. Ik heb problemen met mijn kraakbeen en omdat kraakbeen zich ook in het gehoororgaan bevindt, ben ik slechthorend. Door de problemen met kraakbeen heb ik ook veel pijn. Mijn gewrichten kunnen niet veel belasting aan en dat moet ik vaak uitzweten als ik wat te ver wandel, te lang heb gezeten of te lang heb rechtgestaan. Ik heb een extreem holle onderrug en holle voeten. Ook slechtziendheid is een kenmerk van het syndroom.”

Jij bent ook blind. Is dat een kenmerk van het syndroom van Kniest?

“Eigenlijk niet, maar het heeft er wel mee te maken. Ik ben geboren met glaucoom. Door de extreme druk op mijn oog had ik als baby migraine. Mijn rechteroog heeft diverse operaties ondergaan. Toen ik in het derde leerjaar zat, hebben ze een vliesje over mijn oog getrokken om het oog te beschermen tegen de buitenlucht. Sindsdien kon ik met dat oog enkel nog licht en donker onderscheiden, alsof je kijkt door melkglas.”

“Het frustrleert me dat ik overal tussen wal en schip val. Ik heb recht op een rolstoel, maar dan wel op een rolstoel voor volwassenen. Ik moet altijd vechten om iets gedaan te krijgen”

Lieze Daniels

“Toen ik dertien was, kreeg ik een extreme vorm van cataract in het linkeroog. De

arts wilde mijn zicht verbeteren door een betere lens in mijn oog te steken. Dat klonk geweldig. Ik maakte al plannen: ik zou voortaan zonder begeleiding naar school kunnen, vriendinnen ontmoeten. Maar enkele dagen na de operatie liet het netvlies los. Ik werd nog drie keer geopereerd, maar dat hadden ze door dat syndroom van Kniest niet mogen doen. Het zicht in mijn linkeroog kwam niet meer terug.”

Daarna ging je naar de blindenschool.

“Klopt. Daar merkte ik op dat ik wel nog steeds licht en donker kon onderscheiden met mijn rechteroog. Er werd onderzocht hoe medici dat zicht optimaal zouden kunnen krijgen. Mijn hoornvlies zou moeten worden hersteld. Na een jaar van intensieve behandelingen was er vooruitgang, maar toen liep het mis tijdens een picknick in het park met de klas. Mijn medeleerlingen deden een spel. Ik niet, ik zat aan de kant. Enkele leerlingen vielen, de voet van een van hen raakte mijn oogkas, de hechtingen knakten. Ik kreeg een heel zware, inwendige oogontsteking. Dat is nog steeds een van de pijnlijkste dingen die ik ooit heb meegemaakt. Na twee weken stierf het rechteroog af en was ik helemaal blind. Sindsdien ben ik voor zowat alles afhankelijk van de hulp van anderen.”

En daarom wilde je een blindengeleidehond?

“Ja, maar als dertienjarige kwam ik daarvoor dus niet in aanmerking. Toen had je pas recht op zo’n assistentiehond als je volwassen was. Ik ben een grote hondeliefhebber en mijn omgeving heeft mee gezocht naar een oplossing. In de hondenschool die blindengeleidehonden opleidt, dachten ze dat ze wel een geschikte hond zouden kunnen vinden. Maar dat bleek niet evident om twee redenen. Ik ben maar 1,30 meter groot en de meeste blindengeleidehonden zijn voor mij te groot. Bovendien ben ik voor zo’n dier te traag vanwege mijn andere beperkingen. Zo’n assistentiehond moet al erg veel kunnen, dus mag je hem niet teveel begrenzen.”

“Ik kwam op een wachtlijst terecht. De enige hond die kans maakte, bleek extreem hard te ruiven en mijn moeder is allergisch. Na heel wat jaren kreeg ik te horen dat er nooit een match zou zijn. Het bleek zinloos om nog langer een hond te zoeken die mij zou kunnen helpen.”

Je hebt de zoektocht zelf niet opgegeven.

“Ik blijf geloven dat er een hond bestaat die me toch het gevoel kan geven dat ik iets alleen kan doen. Als de dagelijkse hulp hier vertrekt, zit ik de rest van de dag alleen in huis. Tegenover mijn flat is het dienstencentrum, maar ik durf het plein niet over. Midden op het plein sla ik dan in paniek, omdat ik niet weet waar ik

ben en waar ik heen moet. Dan moet ik hulp bellen om me terug naar huis te brengen. Een goed opgeleide hond zou me kunnen vergezellen. Hij zou me kunnen helpen bij het uitstappen uit de auto, om met hem naar de wachtzaal van de dokter te gaan, waar hij me de lege stoel kan aanwijzen waarop ik kan gaan zitten.”

Zo'n hond bestaat?

“Ik ben nog niet zo lang geleden in contact gekomen met een organisatie die therapiedieren opleidt. Ik heb een hond, Lucca, een tien jaar oude Maltezer. Hij kan enkele dingen die ook een therapiehond kan, zoals op een belletje duwen als hij in de tuin zijn behoefte wil doen. Maar wat Lucca kan, is nog erg beperkt. En hoe graag ik hem ook in huis heb, Lucca is niet aanhankelijk. Hij kruipt niet op mijn schoot als ik daaraan behoefte heb, hij doet zijn behoefte in huis omdat hij merkt dat ik dat toch niet zie. Als therapiehond is hij dus niet geschikt.”

Waarom zou een therapiehond jou wel kunnen helpen?

“Zulke honden worden getraind om zieke kinderen bij te staan, maar worden ook nog ingezet bij psychologische therapieën. Ik heb ook kennisgemaakt met Tine Arets van Therapy4dogs in Beerse. Zij wil voor mij een geschikt dier opleiden. Maar dat kost natuurlijk veel geld.”

Heb je geen recht op terugbetaling?

“Het klinkt vreemd, maar vanwege het feit dat ik meer dan één beperking heb, kom ik voor geen enkele terugbetaalbare hond in aanmerking. Voor de blindenhond ben ik te traag en doe ik te weinig zelfstandige verplaatsingen. Voor een hulphond kom ik niet in aanmerking, omdat ik blind ben en dus zelf niet kan aangeven wat de hond wel goed doet. Ik ben per beperking niet beperkt genoeg om in aanmerking te komen voor terugbetaling en voor de som van al die beperkingen bestaat geen aanbod.”

“Daarom heb ik een crowdfunding opgestart. Ik heb berekend wat zo'n therapiehond me zou kosten: de aankoop, de opleiding, de trainingen, jaarlijkse testen, medicatie en voeding gedurende vijf jaar: 25.000 euro. We zijn op zoek gegaan naar een goed ras, een copperdog. In april wordt de hond een eerste keer gedekt. Als de pups zijn geboren, zal Tine zien of er een geschikt exemplaar bij is. Zij zou dat dier opleiden, maar de hond zou tijdens de weekends al bij mij mogen zijn.”

“De hond zou minstens een goede basistraining moeten krijgen, zodat hij mij in de rolstoel kan vergezellen, op commando zijn behoefte doet, de kastdeuren sluit die ik heb laten openstaan, maar die zich ook laat knuffelen. Dat knuffelen heb ik

nodig. Ik durf het bijna niet te zeggen, maar ik ben ook hoogsensitief. Bij zo'n hond zou ik tot rust kunnen komen wanneer ik weer eens overprikkeld ben."

Waarom wil je dit verhaal brengen?

"Ik heb lang getwijfeld of ik dat wel wilde doen. Het gaat mij niet alleen om dat geld voor die hond. Het frustrereert me vooral dat ik overal tussen wal en schip val. Ik heb recht op een rolstoel, maar dan wel op een rolstoel voor volwassenen. Die wordt dan op maat gemaakt, maar bleek bij levering toch te groot. Ik moet altijd vechten om iets gedaan te krijgen. Ik moet altijd opnieuw bewijzen hoe erg mijn beperkingen zijn. Ik doe mijn verhaal omdat ik wil aantonen hoe onaangepast onze maatschappij voor mensen met een beperking is. Ik loop constant tegen de muur en ben heel erg geïsoleerd. Als dit verhaal me helpt om toch voldoende geld voor de therapiehond in te zamelen, is dat mooi meegenomen."

Info: www.steunactie.be